

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ROBBIE

toneelspel in zes scènes

door

Jack Staal

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3142

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ROBBIE* op te voeren moet de naam van auteur *JACK STAAL* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/046
ISBN 978-90-385-12167

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Jack Staal
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

MOEDER : Oudere vrouw

ROBBIE : Haar volwassen mentaal gehandicapte zoon

EMMA : Huishoudster

JORIS : Vriend van Robbie , eveneens mentaal gehandicapt

DOKTER CEURVELS : Huisdokter

AN : Jonge sociale assistente

DECOR

Suggestie van een woonkamer. Gezien de vormgeving van het stuk is een 'panelendecor' niet aangewezen. Enkele zetstukken: tafel, stoel, sofa en een raam met overgordijnen volstaan.

KORTE INHOUD

“ROBBIE“ vertelt het aangrijpende verhaal van een moeder die voor zichzelf gezworen heeft haar volwassen mentaal gehandicapte zoon nooit naar een tehuis te brengen. Wanneer ze echter ouder wordt en het noodlot keihard toeslaat staat ze dan ook voor een verscheurend dilemma.

EERSTE TAFEREEL

MOEDER : *(Roept off)* Robbieeee! Robbie! 't Is tijd om op te staan! *(Komt op en grijpt met pijnlijke grimas naar haar zijde.)* Robbie zijt ge er bijna ?! *(Ze belegt een boterham.)* Zeg mateke , ik ga het geen twee keer meer zeggen he! *(Tegen publiek.)* Ja, opstaan is voor mijne zoon altijd al een probleem geweest. Als ik hem laat doen dan ligt hij deze middag nog in zijn bed. *(In het deurgat.)* Robbie, als ik u moet komen halen dan gaat ge wat meemaken hé manneke! *(Tegen publiek.)* Wacht eens. Hij zal er nu wel rap zijn zie. Robbie, de facteur is er!

ROBBIE : *(Off.)* Onze Robbie is er al mama! Ja! Hij is er al, onze Robbie!

MOEDER : *(Tegen publiek.)* Wat heb ik u gezegd.

ROBBIE : *(Gedreven op in pyjama.)* Hier is onze Robbie zie! Ja! Hier is hij zie! *(Wil direct naar de buitendeur.)*

MOEDER : Eu! Eerst eten!

ROBBIE : Maar mama, er is misschien een kaartje van de Koen! Ja! Van de Koen misschien!

MOEDER : Tututut! Koen Wauters kan wel eventjes wachten. Zet u maar aan tafel, uwen boterham ligt al klaar.

ROBBIE : Onze Robbie heeft genen honger niet.

MOEDER : Dan eet ge maar tegen de honger die komt. Daar zie, ene met gebraad.

ROBBIE : Ik mag geen gebraad. Gebraad mag onze Robbie niet, niet.

MOEDER : Gisteren mocht ge dat toch?

ROBBIE : Vandaag niet, niet. Vandaag wil onze Robbie frieten. Ja. Frieten wil hij.

MOEDER : Frieten! Wie eet er nu 's morgens om half negen frieten?

ROBBIE : Met zigeunersaus.

MOEDER : Zigeunersaus! Toen ik u voor de eerste keer zag dan dacht ik dat ge een zigeuner waart. Maak maar dat uwe boterham op is zie.

ROBBIE : En een augurk. Ja. Dat wil hij ook. Een groene. Met een topke erop.

MOEDER : Een stevig ontbijt is het beste wat er is. Da's gezond.

ROBBIE : En een curryworst. Ja. Met tomagrec.

MOEDER : Allez, ik zal er ene met choco smeren. Drink ondertussen uw thee uit.

ROBBIE : Onze Robbie wil geen thee. Onze Robbie wil een cola. Ja. Een cola wil hij.
In een fleske.

MOEDER : Zeg, ge gaat het vandaag toch niet uithangen hé jongen. Want anders gaat ons mama heel kwaad worden hé.

ROBBIE : Fanta mag ook. Ja. Fanta. Van die gele met een rietje, dat mag ook.

MOEDER : Luister Robbie. Hier is uwen thee en hier is uwen boterham met choco.
Ofwel begint ge eraan of anders blijft de brievenbus vandaag heel de dag dicht, begrepen?

(Robbie kijkt nog even twijfelend naar de buitendeur en begint dan met tegenzin te eten. Moeder zet zich in de tweezit.)

(Tegen publiek.) Ja, hij is een beetje anders, mijn zoon. Hij is mentaal gehandicapt. Met licht autistische neigingen. En dat zijn natuurlijk niet altijd de gemakkelijkste personen om mee om te gaan. Ze zitten heel complex in elkaar en dat moet ge gewoon zijn. Ge kunt ze een beetje vrijheid geven maar ook weer niet teveel. Ze hebben constant leiding nodig. In mijne zoon zijn geval kunt ge het eigenlijk nog best vergelijken met de opvoeding van een kind van zes jaar. Die hebben ook bepaalde regels nodig om deftig te kunnen functioneren. Het enige verschil is dat bij onze Robbie die regels zullen blijven gelden voor de rest van zijn leven.

ROBBIE : *(Staat recht met zijn gezicht vol choco.)* Hij heeft gedaan! Onze Robbie heeft gedaan. Ja! Gedaan heeft hij!

MOEDER : *(Zonder omkijken.)* Hebt ge uw korsten ook opgegeten?

(Robbie kijkt naar de korsten die op tafel liggen.)

Ik vroeg of ge uw korsten ook hebt opgegeten ?

(Robbie vouwt snel de korsten bij elkaar en steekt ze in het bovenzakje van zijn pyjama.)

ROBBIE : Ja. Alles op. Ja. Alles.

MOEDER : Allez dan.

ROBBIE : (*Wil vertrekken.*) Ja! Allez dan!

MOEDER : Ga u dan nu maar eerst wassen.

ROBBIE : Wassen? Maar ik heb mij gisteren al gewassen al!

MOEDER : Wassen Robbie. Nu. En daarna scheren. En een beetje rap. En vergeet geen
 proper onderbroek aan te doen.

ROBBIE : Maar ik heb gisteren al een pro...

MOEDER : Robbie!

(Robbie zuchtend af. Hij schopt hierbij tegen de deur.)

En een beetje rustig hé vriend! (*Tegen publiek.*) Ja, hij durft soms agressief uit de hoek komen zenne. Maar meestal is hij heel lief. Een echte teddybeer. Ik kan met geen woorden beschrijven hoe graag ik hem zie. Sommige mensen hebben wel eens tegen mij gezegd: had ge het maar op voorhand geweten, dan was er nog iets aan te doen geweest. Maar eerlijk gezegd ben ik blij dat ik het niet op voorhand wist. Anders zou ik hem heel waarschijnlijk nooit gekend hebben. En het idee alleen al... Pas op, ik weet wel dat elke normale moeder haar kind heel graag ziet. Maar ik ben er van overtuigd dat dat bij mij nog veel dieper gaat. Omdat ik weet hoe kwetsbaar dat hij is. Omdat ik weet dat hij mij constant nodig heeft om te kunnen overleven. Maar het was natuurlijk niet altijd even makkelijk, dat moet ik toegeven. Zeker niet in 't begin. Want je bent er niet klaar voor hé, voor zoiets. En vijfenveertig jaar geleden hadden ze natuurlijk de middelen nog niet om alles op voorhand te kunnen inschatten. In mijn geval resulteerde dat in een heel zware bevalling. De weeën begonnen om twee uur 's nachts. Vrij hevig en kort na mekaar. Ik was alleen want mijn man was voor zijn werk in het buitenland. Om geen risico's te nemen belde ik een taxi en die bracht mij naar het hospitaal. Geen minuut te vroeg want mijn water brak juist op het moment dat ik op de spoed werd binnengebracht. Maar daar begon het probleem. Er was niet direct een dokter beschikbaar. Enkel een vroedvrouw. Of beter gezegd, één die daar voor moest doorgaan. Ik zag direct

de paniek in haar ogen toen ze me toucheerde. Onze Robbie lag in stuitligging. Zowat de slechtst mogelijke positie die een baby kan innemen voor een bevalling. Ik smeekte haar om een gynaecoloog op te roepen om eventueel nog een keizersnede uit te voeren maar daar had ze geen oren naar. Ze weigerde tot drie keer toe. Ze had ervaring genoeg en ze wist wel wat ze deed zei ze. Drie uur en twintig minuten later is onze Robbie dan uiteindelijk geboren. Het feit dat de navelstreng rond zijn hals zat was volgens madame de vroedvrouw maar een kleine complicatie. Later vernam ik dat hij daardoor waarschijnlijk een te lange tijd zonder zuurstof is geweest en...

(Robbie gekleed op. Zijn gezicht hangt nog vol choco.)

ROBBIE : Onze Robbie is klaar mama! Ja. Klaar is hij!

MOEDER : Robbie, maakt dat ge terug in die badkamer zit want ge liegt! Ge zijt helemaal niet gewassen en geschoren wan uwe mond hangt nog vol choco. En uw haar is ook nog niet gekamd.

ROBBIE : Mijn haar is wel gekamd! Ja! 't Is gekamd! Wel!

MOEDER : En het steekt nog helemaal omhoog!

ROBBIE : Dat moet zo! Dat zijn piekskes! Ja! Piekskes zijn dat!

MOEDER : Piekskes?

ROBBIE : Onze Robbie wil piekskes! Ja! Piekskes wil hij! Koen Wouters heeft ook piekskes! Ook!

MOEDER : Dat Koen Wouters piekskes heeft dat kan heel goed zijn, maar hij zal zeker geen choco aan zijn kin hebben hangen wanneer hij in het Sportpaleis staat te zingen. Allez hop!

(Robbie schopt weer tegen de deur en af.)

(Tegen publiek.) Het eerste half jaar leek er niets aan de hand. Onze Robbie deed wat elke baby doet. Slapen, schreien en eten. Geen vuiltje aan de lucht. Maar toen hij iets ouder werd kwam er al 't één en 't ander aan het licht. Hij was trager dan andere kinderen. Hij kon later lopen, moeilijker praten. En

alhoewel dat ik zelf wel zag dat er iets niet klopte, alhoewel dat ik wel wist dat ze mij direct na de geboorte hadden verwittigd dat zijn reflextesten niet optimaal waren, toch wou ik het nog altijd niet helemaal geloven. Ik maakte mezelf constant maar wijs dat het allemaal nog wel goed zou komen. Tot ik hem de eerste keer naar de kleuterschool bracht. Toen zijn mijn ogen pas echt open gegaan. Nu wist ik ook wel dat de eerste schooldag voor elk kind een nachtmerrie is, maar voor onze Robbie was het een hel. Er waren teveel vreemde gezichten, teveel nieuwe dingen. Hij werd uit zijn dagelijkse routine gehaald en dat kon hij niet aan. Hij ging compleet door het lint. Hij werd hysterisch. Wat volgde waren urenlange gesprekken met pediaters, neurologen, psychologen en noem maar op. Zij hadden eensgezind maar één goede raad voor mij. Een dagverblijf voor kinderen met een mentale handicap.

(Robbie op met een scheermachine. Hij gaat ermee over zijn volledige aangezicht.)

ROBBIE : Hij is proper, onze Robbie. Ja. Proper is hij. Hij is nog nooit zo proper geweest, onze Robbie!

MOEDER : Allez vooruit dan. Ga dan maar eens in de brievenbus zien of er post is.

ROBBIE : Zien in de brievenbus! Ja! In de brievenbus! Kaartje van de Koen misschien!
Ja. Van de Koen! *(Vertrekt al zingend.)* Welkom in het land van Swentibold!

MOEDER : Maar doe uwe sjaal aan want het is fris buiten!

ROBBIE : Ja. Sjaal aandoen ja. Sjaal. Want anders... *(Hoestend af.)*

MOEDER : *(Tegen publiek.)* Na een bezoekje aan één van de dagverblijven die ze mij hadden aangeraden had ik het wel gezien. Goed bedoeld allemaal, maar er waren teveel zware gevallen aanwezig naar mijn zin. Robbie heeft maar een lichte afwijking en ik wou hem dan ook zo normaal en rustig mogelijk laten opgroeien. En daar was volgens mij maar één goed adres voor... en dat was hier thuis. Omdat ik een diploma regentaat bezit had ik genoeg bagage om hem de nodige lessen bij te brengen die hij nodig had om een menswaardig bestaan op te bouwen. Dat ik daarbij zelf een carrière aan mijn neus zag voorbij vliegen

was het minste van mijn zorgen. Ik was bereid mij volledig weg te cijferen. Ik had mijn zoon constant bij mij en dat was het voornaamste.

(Robbie zeer geëmotioneerd op.)

ROBBIE : Mama, een brief! Ja! Een brief van de Koen! Ja! Staat er vanachter op! Van de Koen! *(Wil de brief openscheuren.)*

MOEDER : Wacht, wacht, want ge scheurt hem helemaal kapot. Zo moet ge dat doen zie. *(Ze helpt hem de brief te openen.)* Allez, zijt nu kalm en ga hier eventjes zitten om te lezen.

ROBBIE : Ja. Kalm zijn onze Robbie, ja. Kalm, ja. Kalm kalm kalm kalm kalm. Ja. Hij is kalm, onze Robbie. Ja. Kalm is hij.

(Ze zetten zich aan tafel.)

(Leest moeizaam en traag.) Beste Robbie. *(Gelukkig naar moeder kijkend.)* Koen schrijft dat mama. Beste Robbie schrijft hij. Ja. Beste Robbie. *(Leest weer.)* Aller.... Aller..

MOEDER : Allereerst.

ROBBIE : Allereerst... be.. dankt.. voor alle ka..

MOEDER : Voor alle kaartjes.

ROBBIE : Voor alle kaartjes die ik van jou elke dag mag o... o..

MOEDER : Ontvangen.

ROBBIE : Ontvangen. Ja. Ontvangen. Van jou elke dag mag ontvangen. Ik kan goed lezen, ikke hé mama?

MOEDER : Hééél goed.

ROBBIE : Ja. Ik kan goed lezen ikke. Onze Robbie kan goed lezen. *(Leest)* Hoe is het met je? *(Neemt haar vast.)* Goed hé mama, met ons is 't goed hé? Ja.

MOEDER : Met ons is 't heel goed jongen.

ROBBIE : Met mij is in elk geval alles.. oké. *(Spreekt het verkeerd uit.)* Ooke?

MOEDER : Oké!

ROBBIE : Oké ja. Oké! Met de Koen is alles oké mama, met de Koen. Alle oké! Ja.

(Leest.) Ik heb een lief v....

MOEDER : Vrouwtje.

ROBBIE : Heb een lief vrouwtje en twee...

MOEDER : Twee gezonde.

ROBBIE : Twee gezonde kindjes. Ze zijn gezond mama, de kindjes van de Koen.

Gezond zijn ze! Ja! Gezond! Dat is goed hé?

MOEDER : Dat is het voornaamste jongen.

ROBBIE : Ik hoop je weer snel te zien tij.. tij...

MOEDER : Tijdens.

ROBBIE : Tijdens onze optredens. Groetjes. *(Roept.)* Koen Wouters! *(Begint te zingen.)*

Dan gaan we dansen! Dan gaan we dansen! *(Af.)*

MOEDER : *(Tegen publiek.)* Hij is weeral gelukkig zie. Ja, Koen Wouters is zijne god zenne. Een grotere fan als onze Robbie gaat die niet hebben denk ik. Het wordt spijtig genoeg alleen een beetje moeilijk voor mij om nog met hem naar die optredens te gaan. Ik ben bijna zeventig en mijn lichaam volgt mijne geest zo goed niet meer. De laatste keer geraakte ik bijna niet meer thuis. Om diezelfde reden ben ik ook heel blij dat ik van de sociale dienst sinds kort een huishoudster gekregen heb. Kuisen, wassen, koken en ondertussen ook nog eens voor onze Robbie zorgen. Het werd mij allemaal een beetje teveel. Ik zal wel nooit de eerste dag vergeten toen ze hier binnenkwam.

(Emma op.)

EMMA : Dag madame. Ik ben Emma, en ik ben gestuurd om hier te komen kuisen. Ja, en da's wel hoognodig volgens dat ik zo op 't eerste zicht kan zien. Ah, uw tafel is nog gedekt dat valt dan tenminste toch al mee . *(Zet zich.)* Dan kan ik eerst op mijn gemakske nog een boterhammeke eten vooraleer dat ik hier al die stofnesten bij u eens goed onder handen neem.

MOEDER : Ja excuseer, maar ik heb nu juist niet veel in huis.

EMMA : Ja, dat had ik al in 't oog. Maar allez, da's niks, ik ben nogal rap content.

MOEDER : Nog wat gebrad zie.

EMMA : *(Trekt een vies gezicht.)* Gebraad?

MOEDER : Lust ge dat niet?

EMMA : Gebraad, da's vlees van een varken hé madame, dat weet ge toch?

MOEDER : En gij eet geen varkensvlees?

EMMA : Nee merci. Ik ben al dertig jaar getrouwd met een varken en dan is uw goesting naar varkensvlees wel over zenne, geloof me. Hebt ge gene rosbief?

MOEDER : Euh, nee.

EMMA : Tja, dan moet ik er van armoe maar ene met choco eten hé. *(Neemt pot choco.)*
Och nee, die hebt ge gekocht bij Albert Heyn zeker?

MOEDER : Ja.

EMMA : Dan zal ik het maar laten want van die Hollandse choco krijgt ge het zuur. En als ge me niet gelooft dan moet ge maar eens goed naar die koningin Beatrix hare teut zien, dan weet ge genoeg.

(Robbie op. Hij vermijdt oogcontact.)

MOEDER : Dat is Robbie, mijn zoon.

EMMA : Och zo. *(Kijkt naar zijn haar.)* Wat is 't makker? Hebt ge met uwe vinger in 't stopcontact gezeten? *(Lacht luid.)*

(Geen reactie Robbie.)

D'r is iets aan zeker?

MOEDER : Robbie is mentaal gehandicapt.

EMMA : Ik dacht het. Ik zie dat direct. Onze Rocky heeft dat ook.

MOEDER : Uwe zoon?

EMMA : Nee, mijnen hond. Helemaal kierewiet.

MOEDER : Robbie is niet kierewiet. Hij kan zelfs lezen en schrijven. Dat heb ik hem zelf geleerd.

EMMA : Serieus? Zo ver heb ik onzen Rocky nooit gekregen. Ik ben al heel blij dat hij niet tegen mijn benen pist. Allez madame, ik zal er eens invliegen want anders geraakt dat kot hier van mijn leven niet aan kant.

(Emma af. Robbie sluipt haar benieuwd achterna.)

MOEDER : *(Tegen publiek.)* Ja, Emma is een geval apart. Maar wel een harde werker. En een goed karakter. Alleen voor Robbie was haar aanwezigheid in 't begin niet zo simpel. Een vast leefpatroon is enorm belangrijk voor hem en met Emma in de buurt was dat niet zo evident.

(Geluid stofzuiger. Robbie komt hysterisch opgelopen met zijn handen voor zijn oren en gaat in een hoek van de kamer staan. Emma al stofzuigend op.)

EMMA : Ja, stofzuigers en vuurwerk, daar worden ze horendul van! *(Stopt met stofzuigen.)* Zeg, ge staat hier weer serieus in de weg hé maat! En gaat ge nog niet bijna beginnen spreken tegen mij? Dat is nu al weken dat ge uw bekske niet open doet. Straks ben ik nog beter af met onze Rocky. Die blaft dan tenminste nog. En wat hebt ge hier weer op de grond gegooid? Een enveloppe?

(Robbie wil af. Emma leest achterkant enveloppe.)

Koen Wauters? Krijgt gij brieven van Koen Wauters?

ROBBIE : *(Blijft staan.)* Ja. De Koen is mijne vriend. Ja. Mijne vriend is de Koen. Ja.

EMMA : Die van Clouseau ?

ROBBIE : Ja. Clouseau ja. Clouseau. Het zit vanbinnen. Ja.

EMMA : Zeg, kunt ge dan eens niet vragen dat hij gratis kaarten opstuurt voor 't Sportpaleis? Op de eerste rij als 't kan want onze Rocky hoort zo goed niet meer.

(Beiden af.)

MOEDER : *(Tegen publiek.)* Vanaf dan waren de donkere wolken plotseling weg voor Robbie. Sinds het moment dat hij wist dat Emma ook viel voor de charmes van Koen Wouters kon ze bij hem niets meer verkeerd doen.

(Robbie en Emma zingen off “en dans“ van Clouseau.)

Zo gaat dat soms een hele dag door, dan weet ge het wel hé. Het zijn nu twee handen op één buik, Emma en onze Robbie. Hij helpt ze zelfs met kuisen.

(Robbie hevig op met Swiffer.)

ROBBIE : Onze Robbie swiffert mama! Ja! Swifferen doet hij! Swifferen! Swiffer de swifferde swif! *(Af.)*

MOEDER : Ja, zonder dat ze het zelf beseft geeft Emma Robbie een bezigheidstherapie. Het is op de lange duur zelfs zo ver gekomen dat hij ze nu ook al een handje begint toe te steken in de keuken.

(Robbie op. Hij draagt een koksmuts en een schort die boordevol eigeel hangt.)

ROBBIE : Onze Robbie heeft een roerei gemaakt mama! Ja! Een roerei!

MOEDER : Ik zie het ja.

ROBBIE : En nu gaat hij nog deeg maken om een brood te bakken! Ja! Deeg gaat hij maken! Deeg! Met bloem! *(Af.)*

MOEDER : Met Emma erbij kwam er eindelijk terug een beetje meer leven in huis. Godzijdank zou ik zeggen, want als ge zo een zoon hebt dan hebt ge niet al te veel vrienden meer. De meeste mensen weten er niet goed mee om te gaan, met zoiets. Ze voelen zich geremd. Weten niet goed hoe ze moeten reageren. En het klinkt raar misschien maar het zijn zij meestal die in zijn gezelschap een beetje abnormaal beginnen doen.

(Robbie op met tijdschrift.)

Eigenlijk krijgen we alleen nog bezoek van Joris. Dat is onze Robbie zijn kameraad. Die woont hier een beetje verderop in de straat.

(Joris op met een bal. Hij is eveneens mentaal gehandicapt en lacht constant zijn tanden bloot.)

JORIS : Dag Robbie.

ROBBIE : Ja. Dag Joris. Ja. *(Stilte.)* Wat komt ge doen Joris dan?

JORIS : Minigolfen !

ROBBIE : Minigolfen, dat gaat niet met zo een grote bal niet Joris.

JORIS : Als we de putten in de gazon groot genoeg maken wel hé Robbie!

(Lange stilte.)

ROBBIE : *(Toont tijdschrift.)* Staat een schone foto in van Koen Wauters, Joris. Ja. Een schone.

JORIS : Koen Wauters is een strandjanet Robbie.

ROBBIE : *(Slaat Joris met het tijdschrift op het hoofd.)* Dat moogt ge niet zeggen niet Joris!

JORIS : Ja, dat heb ik gevoeld Robbie, dat ik dat niet mag zeggen niet. *(Stilte.)* Ik heb de nieuwe cd van K3, Robbie!

ROBBIE : K3 zijn stomme grieten Joris. Ja. Stomme grieten zijn dat.

JORIS : Mijn broer zegt dat het hete talloren zijn Robbie.

(Stilte.)

ROBBIE : Joris?

JORIS : Ja Robbie?

ROBBIE : Hete talloren, wat zijn dat, hete talloren?

JORIS : Dat moet ik eens aan mijn broer vragen Robbie.

(Stilte. Robbie neemt de bal, gooit hem keihard tegen het hoofd van Joris en vangt hem terug op. Geen reactie Joris. Robbie gooit nogmaals.)

ROBBIE : Hebt ge geen goesting om buiten met de bal te spelen Joris? Ja. Met de bal?

JORIS : Wat gaan we dan spelen Robbie?

ROBBIE : Ik gooi de bal hard tegen uwe kop en ik vang hem terug op. Ja.

JORIS : Hebben we dat spelletje al eens gespeeld Robbie?

ROBBIE : *(Gooit nogmaals met de bal.)* Nee Joris, want ik heb het juist uitgevonden. Ja, juist uitgevonden heb ik het.

JORIS : Minigolfen is anders ook plezant Robbie. Minigolfen.

ROBBIE : *(Gooit de bal weer tegen het hoofd van Joris.)* Mijn spelletje is veel plezanter Joris, mijn spelletje.

(Ze gaan richting tuindeuren.)

JORIS: Er mogen wel geen meeuwen zitten hé Robbie.

ROBBIE : Nee, want wij zijn bang van meeuwen hé Joris, wij.

JORIS : Ja.

ROBBIE : Van waar zouden die komen Joris dan, die meeuwen? Van waar?

JORIS : Die komen van de zee Robbie. Van Wenduine.

ROBBIE : Moeten die dan ook helemaal door de Lievekenshoektunnel?

(Samen af via tuindeuren. Ondertussen Emma al poetsend op.)

MOEDER : En zo kabbelt ons leven altijd maar verder. Een beetje saai misschien maar meestal rustig en zonder al te veel problemen. Alleen als dokter Ceurvels moet komen omdat onze Robbie een crisis heeft, dan is 't soms wel eens hectisch.

(Robbie agressief op uit keuken. Hij loopt constant rondjes en maakt ongecontroleerde bewegingen en geluiden. Emma op.)

EMMA : Nu is 't helemaal onze Rocky zie. Maar als die dat heeft dan zet ik hem in zijn kot.

(Dokter op.)

DOKTER : Goeiemorgen samen.

(Robbie maakt een bang geluid en verstoopt zich snel achter de gordijnen.)

MOEDER : Dag dokter!

DOKTER : Is 't weer zover?

MOEDER : Ja, hij is heel de dag al onrustig. En ik weet zelfs niet goed waarom. Iets moet hem uit zijn normale doen hebben gehaald.

EMMA : Als hij de gordijnen maar niet kapot bijt!

DOKTER : *(Die ondertussen een spuitje klaarmaakt.)* Ik zal hem een licht kalmeringsmiddel geven. Robbie? Robbie ik weet dat ge achter die gordijn staat, en ik weet ook dat ge het een beetje moeilijk hebt vandaag.

(Bang geluid Robbie.)

Daarom ga ik u een heel klein prikje geven, dan gaat het veel beter gaan. Is dat goed?

ROBBIE : *(Paniekerig.)* Geen prikske niet! Onze Robbie wil geen prikske niet! Niet!

DOKTER : Het is zo voorbij Robbie, het is zo voorbij. Kom.

EMMA : Onze Rocky hebben ze zo eens in slaap moeten doen met een speciaal geweer.

(De dokter wil het gordijn opzij trekken. Robbie klampt zich eraan vast.)

ROBBIE : *(Gilt.)* Niet! Ik wil niet! Niet!

DOKTER : Ge zult eventjes moeten helpen om hem vast te houden want anders gaat het niet lukken denk ik.

EMMA : Ik zal wel eventjes meehelpen madame. Ik heb dat al meer gedaan. Ik weet dat ge hem best bij zijn achterpoten pakt dan kan hij gene weg niet meer.

(Robbie schreeuwt het uit. Ze krijgen hem met drie op de grond en kunnen hem met moeite bedwingen.)

DOKTER : Nog eventjes! Oké!

(Nog een ultieme reflex van Robbie zorgt ervoor dat de dokter een trap krijgt tussen de benen. Hij vouwt dubbel.)

MOEDER : Robbie!

(De dokter moet zich op een stoel zetten.)

Heeft hij u geraakt dokter?

EMMA : Dat kan ik geloven. Het was een schot vlak in de winkelhaak.

(Robbie wordt rustiger.)

MOEDER : Rustig ademen Robbie. Rustig ademen. Dan gaat de spanning weg.

EMMA : Gij ook dokter. Rustig ademen dan gaat de spanning weg.

MOEDER : Kom, we gaan eventjes naar uw kamer dan kunt ge daar wat bekomen.

(Moeder en Robbie af.)

EMMA : Gaat het dokter?

DOKTER : Jaja, het gaat wel, het gaat wel.

EMMA : Ja, nu gaat ge bij uw vrouw wel een dag of drie op uw kin moeten kloppen zenne. En ik spreek uit ervaring want mijne man heeft eens juist hetzelfde voorgehad. Hij kwam goed zat aan na de voetbal en mijne voet was vertrokken voordat ik er erg in had.